DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 25 maj 2000 *

I mål C-273/98,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Bundesfinanzhof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Hans-Josef Schlebusch

och

Hauptzollamt Trier,

angående tolkningen av artikel 3a.3 första meningen i rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om grundläggande bestämmelser om tillämpningen av avgiften enligt artikel 5*c* i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13) i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1639/91 av den 13 juni 1991 (EGT L 150, s. 35),

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Schintgen, samt domarna G. Hirsch (referent) och V. Skouris,

generaladvokat: G. Cosmas,

justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— H.-J. Schlebusch, genom advokaten J. Lukanow, Euskirchen,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom M. Niejahr, rättstjänsten, i egenskap av ombud,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 10 februari 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Bundesfinanzhof har genom beslut av den 14 maj 1998, som inkom till domstolen den 20 juli samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) ställt en fråga om tolkningen av artikel 3a.3 första meningen i rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om grundläggande bestämmelser om tillämpningen av avgiften enligt artikel *5c* i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13) i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1639/91 av den 13 juni 1991 (EGT L 150, s. 35) (nedan kallad den omtvistade bestämmelsen).

2 Frågan har uppkommit i en tvist mellan Hans-Josef Schlebusch (nedan även kallad klaganden), som vid tidpunkten för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen var mjölkproducent, och Hauptzollamt Trier (nedan kallad HZA) beträffande den definitiva tilldelningen av en särskild referenskvantitet utöver en ursprunglig referenskvantitet.

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 För att komma till rätta med överskotten vid mjölkproduktionen i gemenskapen antog rådet förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkkobesättningar (EGT L 131, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 8, s. 215). I denna förordning föreskrevs att ett bidrag för avstående från saluförande respektive för omställning skulle betalas till producenter som förpliktade sig att inte saluföra mjölk eller mjölkprodukter under en period av fem år respektive att inte saluföra mjölk eller mjölkprodukter och ställa om besättningarna från mjölk- till köttproduktion under en omställningsperiod av fyra år.

4 När det år 1983 återigen uppstod överskott i mjölkproduktionen, införde rådet genom förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 10; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 52), en tilläggsavgift för de kvantiteter levererad mjölk som översteg en viss referenskvantitet, en avgift som skulle fastställas för varje producent eller köpare inom ramen för den totala kvantitet som garanterades varje medlemsstat. Den referenskvantitet som är befriad från tilläggsavgiften utgörs i enlighet med förordning nr 857/84 av den kvantitet mjölk eller mjölkekvivalent som antingen levererats av en producent eller köpts av ett mejeri, enligt den av medlemsstaten valda metoden, under referensåret. Som referensår har varje medlemsstat valt något av åren 1981—1983.

5 Till följd av domarna av den 28 april 1988 i mål 120/86, Mulder (REG 1988, s. 2321) och i mål 170/86, Von Deetzen (REG 1988, s. 2355), antog rådet förordning (EEG) nr 764/89 av den 20 mars 1989 om ändring av förordning nr 857/84 (EGT L 84, s. 2). Genom denna förordning infördes en ny artikel 3a i förordning nr 857/84, där det föreskrevs att en särskild referenskvantitet under vissa förutsättningar skulle beviljas producenter som allmänt kallas SLOM-producenter, som i enlighet med ett åtagande enligt förordning nr 1078/77 inte hade levererat mjölk under det referensår som fastställts av den berörda medlemsstaten (den så kallade SLOM-I-regleringen).

6 Efter domarna av den 11 december 1990 i mål C-189/89, Spagl (REG 1990, s. I-4539) och i mål C-217/89, Pastätter (REG 1990, s. I-4585), i vilka några bestämmelser i artikel 3a i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 764/89, förklarades vara ogiltiga, utfärdade rådet förordning (EEG) nr 1639/91 om ändring av förordning nr 857/84 (EGT L 150, s. 35) för att dra konsekvenserna av dessa domar (den så kallade SLOM-II-regleringen).

7 Artikel 3a i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1639/91, har följande innehåll:

"1. Den producent som avses i artikel 12 c tredje stycket,

— vars period för avstående från saluförande eller omställning inom ramen för fullgörandet av åtagandet enligt förordning (EEG) nr 1078/77, oaktat sista stycket, löper ut efter den 31 december 1983, eller efter den 30 september 1983 i de medlemsstater där mängden insamlad mjölk under månaderna april—september är minst dubbelt så stor som under månaderna oktober—mars under det påföljande året,

— som, om det är fråga om mottagaren av bidraget, inte har fått en referenskvantitet enligt artikel 2 och/eller artikel 6 i denna förordning,

skall preliminärt, efter ansökan som skall inges inom en frist på tre månader från den 29 mars 1989, tilldelas en särskild referenskvantitet...

...

2. ...

3. Om producenten inom två år räknat från den 29 mars 1989, eller, i det fall som avses i sista stycket i punkt 1, räknat från den 1 juli 1991, under

förutsättning att systemet med tilläggsavgifter förlängs, enligt den behöriga myndighetens bedömning kan visa att han verkligen återupptagit direktförsäljning och/eller leveranser, och att denna direktförsäljning och/eller dessa leveranser under de senaste tolv månaderna uppnått en nivå av 80 procent eller mer av den provisoriska referenskvantiteten, skall han definitivt tilldelas den särskilda referenskvantiteten...

4. Den del av den särskilda referenskvantiteten som inte skall användas inom en period av tolv månader kan inte bli föremål för en temporär överlåtelse enligt artikel 5*c*.1 *a* i förordning (EEG) nr 804/68.

..."

8 Förordning nr 857/84 upphävdes med verkan från den 1 april 1993 genom rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 405, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 47, s. 159), i vilken föreskrevs att tilläggsavgiftssystemet för mjölk skulle tillämpas, med vissa ändringar, i ytterligare sju år.

9 Artikel 4.3 i förordning nr 3950/92 återger i huvudsak regleringen i artikel 3a.3 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt rådets förordning nr 1639/91. En producent som preliminärt har fått en viss individuell särskild referenskvantitet i enlighet med artikel 3a.1 sista stycket i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt rådets förordning nr 1639/91, skall tilldelas denna särskilda referenskvantitet definitivt, om han före den 1 juli 1993 kan bevisa, på ett för den behöriga myndigheten tillfredsställande sätt, att han uppfyller samma villkor som de som anges i artikel 3a.3 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt rådets förordning nr 1639/91.

10 Genom dom av den 3 december 1992 i mål C-264/90, Wehrs (REG 1992, s. I-6285), har domstolen ogiltigförklarat den regel som allmänt kallas "kumulationsförbudet" i artikel 3a.1 andra strecksatsen i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 764/89. Enligt detta förbud, som även angavs i artikel 3a.1 första stycket andra strecksatsen i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt rådets förordning nr 1639/91, mottagare av ett bidrag för avstående från saluförande respektive för omställning som beviljats med stöd av förordning nr 1078/77 vilka hade fått en referenskvantitet enligt artikel 2 i förordning nr 857/84 undantagna från tilldelningen av en särskild referenskvantitet.

11 Till följd av domen i mål C-264/90, Wehrs, utfärdade rådet förordning (EEG) nr 2055/93 av den 19 juli 1993 om tilldelning av en särskild referenskvantitet till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter (EGT L 187, s. 8; svensk specialutgåva, område 3, volym 51, s. 77). Producenter som enligt förordning nr 1078/77 hade åtagit sig att avstå från saluförande eller att ställa om sitt jordbruksföretag och som — på grund av kumulationsförbudet — fram till dess inte hade rätt att få en särskild referenskvantitet, har enligt förordning nr 2055/93, som trädde i kraft den 1 augusti 1993, rätt att få en sådan kvantitet utöver en ursprunglig referenskvantitet (den så kallade SLOM-III-regleringen).

12 I artikel 1.1 i förordning nr 2055/93 föreskrivs följande:

"En producent i den mening som avses i artikel 9 c i förordning (EEG) nr 3950/92 som

— ... eller

— har övertagit en del av ett jordbruksföretag som omfattas av samma bestämmelser men som inte har tilldelats någon referenskvantitet enligt artikel 3*a* i förordning (EEG) nr 857/84,

skall på begäran få en särskild referenskvantitet på villkor att

— ...

— ...

— ...

— han till stöd för sin ansökan, enligt kriterier som skall fastställas, visar att han klarar att öka produktionen inom jordbruksföretaget i en omfattning som motsvarar den särskilda referenskvantitet han ansöker om."

De faktiska omständigheterna och den nationella domstolens fråga

13 Vid tidpunkten för omständigheterna i målet var klaganden mjölkproducent. Den 1 april 1991 förfogade han över en ursprunglig referenskvantitet på 50 704 kg mjölk.

14 Klaganden arrenderade jordbruksmark för vilken gällde en skyldighet att avstå från saluförande. I oktober 1991 tilldelades han därför enligt SLOM-II-regleringen preliminärt en särskild referenskvantitet på 20 380 kg.

15 Efter att ha fått denna särskilda referenskvantitet hyrde klaganden ut sin ursprungliga referenskvantitet. Under perioden april 1992—februari 1993 producerade han 14 272 kg mjölk enbart på grundval av den särskilda referenskvantitet som han hade fått preliminärt.

16 Därefter inställde klaganden mjölkleveransen helt.

17 Genom ett beslut som enligt uppgifterna i handlingarna i målet vid den nationella domstolen fattades den 6 juli 1994 vägrade HZA att definitivt tilldela klaganden en särskild referenskvantitet med den motiveringen att han inte hade levererat mjölk i enlighet med den referenskvantitet som tilldelats honom preliminärt (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). HZA ansåg nämligen att förbudet i artikel 3a.4 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt rådets förordning nr 1639/91, att hyra ut den preliminära referenskvantiteten, skulle kunna kringgås om det vore tillåtet att den som fått sig tilldelad denna preliminära referenskvantitet kunde hyra ut den ursprungliga referenskvantitet som han förfogar över därutöver.

18 Efter det att hans överklagande av det ifrågasatta beslutet till Finanzgericht Rheinland-Pfalz ogillats, vände sig klaganden till Bundesfinanzhof genom att väcka talan om "revision". Bundesfinanzhof beslutade att förklara målet vilande och att ställa följande fråga till domstolen:

"Skall artikel 3a.3 första meningen i förordning (EEG) nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 1639/91 tolkas på så sätt att en mjölkproducent

definitivt skall tilldelas en särskild referenskvantitet även då han under den i nämnda bestämmelse angivna tidsperioden inte har utnyttjat den särskilda referenskvantitet som tilldelats honom preliminärt för att i motsvarande mån öka mjölkproduktionen, utan tillfälligt på ett annat jordbruksföretag har överlåtit den del av mjölkkvoten som motsvarade den ursprungliga referenskvantitet som hans jordbruksföretag hade utöver den preliminärt tilldelade särskilda referenskvantiteten?"

Tillämpliga bestämmelser

19 Kommissionen anser att tolkningsfrågan inte borde hänvisa till artikel 3a.3 första meningen i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1639/91, utan till artikel 4.3 första meningen i förordning nr 3950/92, eftersom denna förordning redan var i kraft den 6 juli 1994, vilket var den dag då det ifrågasatta beslutet fattades.

20 Domstolen konstaterar att även om varken den hänskjutande domstolen i sitt beslut eller Hans-Josef Schlebusch i sina skriftliga yttranden har nämnt det datum då HZA fattade det ifrågasatta beslutet, framgår det av handlingarna i målet vid den nationella domstolen att beslutet fattades den 6 juli 1994. Denna dag anges nämligen i domen av Finanzgericht Rheinland-Pfalz, vilken för övrigt är grundad på förordning nr 3950/92.

21 Bundesfinanzhof, som måste ha känt till dagen för det ifrågasatta beslutet, hade alltså full kännedom om omständigheterna i målet när den gjorde den bedömningen att det var nödvändigt att vända sig till domstolen med en fråga angående tolkningen av den omtvistade bestämmelsen.

22 Det ankommer inte på EG-domstolen utan på den nationella domstolen att bedöma de faktiska omständigheter som givit upphov till tvisten och därav dra

vederbörliga slutsatser för det avgörande den har att fatta (se till exempel dom av den 16 september 1999 i mål C-435/97, WWF m.fl., REG 2000, s. I-5613, punkt 32). Det är inte heller domstolens uppgift att företa en bedömning av huruvida de av den nationella domstolen ställda frågorna är relevanta (se exempelvis dom av den 16 april 1991 i mål C-347/89, Eurim-Pharm, REG 1991, s. I-1747, punkt 16).

23 Det bör tilläggas att, såsom kommissionen har konstaterat och även generaladvokaten har anfört i punkterna 17 och 18 i sitt förslag till avgörande, att artikel 3a.3 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1639/91, och artikel 4.3 i förordning nr 3950/92 har samma innehåll.

24 Det finns följaktligen inget som tillåter domstolen att inte uppfatta den av Bundesfinanzhof ställda frågan så, att den avser den omtvistade bestämmelsen.

Tolkningen av artikel 3a.3 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1639/91

25 Enligt artikel 3a.1 första stycket andra strecksatsen i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1639/91, kunde en särskild referenskvantitet — bortsett från de övriga villkoren — endast preliminärt tilldelas sökanden om han redan förfogade över en ursprunglig referenskvantitet avseende samma jordbruksföretag. Dessutom kunde en mjölkproducent enligt gemenskapsrätten inte lagligen få en särskild referenskvantitet utöver en ursprunglig referenskvantitet.

26 Den särskilda referenskvantiteten var alltså enbart avsedd för SLOM-producenter som inte tidigare hade fått en ursprunglig referenskvantitet och som därför inte hade någon produktion. Den särskilda referenskvantiteten kunde således tilldelas

SLOM-producenten definitivt endast under förutsättningen att han kunde visa att han under de föregående tolv månaderna hade återupptagit produktionen till minst 80 procent. Detta villkor hade ställts upp mot bakgrund och med beaktande av kumulationsförbudet.

27 Det kan därför inte utläsas av ordalydelsen i den omtvistade bestämmelsen under vilka förutsättningar en särskild referenskvantitet vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen kunde tilldelas en SLOM-producent i sådana fall som det är fråga om i föreliggande mål, där det förelåg en kumulation av en ursprunglig och en särskild referenskvantitet, eftersom denna kumulation var oförenlig med de gemenskapsbestämmelser som då var gällande.

28 Denna tolkning av den omtvistade bestämmelsen påverkas inte av domen i det ovannämnda målet Wehrs. Då det rör sig om ett så komplicerat system som det för referenskvantiteter gjorde inte de i detta fall relevanta bestämmelserna i sig — som de såg ut efter den ogiltigförklaring av antikumulationsregeln som skedde i domen i målet Wehrs och före antagandet av förordning nr 2055/93, det vill säga utan en ändring av systemet — det möjligt att tilldela en producent en särskild referenskvantitet (se dom av den 6 juni 1996 i mål C-127/94, Ecroyd, REG 1996, s. I-2731, punkt 59).

29 De faktiska omständigheter som ligger till grund för målet vid den nationella domstolen omfattas således inte av ordalydelsen i den omtvistade bestämmelsen.

Principen som styr beviljandet av en särskild referenskvantitet

30 För första gången sedan ikraftträdandet av tilläggsavgiftssystemet för mjölk medges, genom artikel 1 i förordning nr 2055/93, som trädde i kraft den

1 augusti 1993, på vissa villkor att en särskild referenskvantitet utöver en ursprunglig referenskvantitet beviljas. Härför krävs bland annat att producenten kan visa att han är i stånd att öka produktionen inom sitt jordbruksföretag i en omfattning som motsvarar den särskilda referenskvantitet han begär. Såsom kommissionen har framhållit måste producenten alltså själv kunna producera hela den kvantitet mjölk som han har beviljats såsom kumulerade referenskvantiteter.

31 Kommissionen har gjort gällande att även om förordning nr 2055/93 inte är tillämplig på det förevarande fallet, innehåller den de mest precisa uppgifterna för att kunna besvara tolkningsfrågan. Det bör därför undersökas huruvida villkoret i artikel 1.1 sista strecksatsen i denna förordning ger uttryck för en allmän princip som redan innan kumulationsförbudet avskaffades styrde den definitiva tilldelningen av särskilda referenskvantiteter.

32 Villkoret i artikel 1.1 i förordning nr 2055/93, enligt vilket SLOM-producenten för att kunna erhålla en särskild referenskvantitet måste visa att han klarar att öka produktionen inom sitt jordbruksföretag i en omfattning som motsvarar den särskilda referenskvantitet han ansöker om, utgör, såsom framgår av sjunde övervägandet i förordning nr 2055/93, en nödvändig anpassning av de villkor som anges i den omtvistade bestämmelsen.

33 Dessa villkor är nämligen i synnerhet grundade på den omständigheten att producenten eller mottagaren av ett bidrag som beviljats med stöd av förordning nr 1078/71, vilken ansöker om en särskild referenskvantitet, verkligen skall ha återupptagit den verksamhet som mjölkproducent som han varit tvungen att helt upphöra med. En mottagare som Hans-Josef Schlebusch, som är aktivt verksam som mjölkproducent, kan därför i fråga om tilldelningen av den särskilda

referenskvantiteten inte omfattas av samma villkor som de som anges i den omtvistade bestämmelsen.

34 Redan innan förordning nr 2055/93 antogs framgick det av tredje, femte och sjätte övervägandena i förordning nr 764/89 — som utfärdades för att anpassa reglerna till domarna i de ovannämnda målen Mulder och Von Deetzen I — och av åttonde övervägandet i förordning nr 1639/91 att tilldelningen av en särskild referenskvantitet endast skulle göra det möjligt för den berättigade parten att verkligen och personligen producera den på så vis beviljade mjölkkvantiteten och alltså att utöva en verksamhet som mjölkproducent. Det var för övrigt i detta syfte som artikel 3a.4 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1639/91, förbjöd varje, om än bara tillfällig och delvis, överlåtelse.

35 Eftersom SLOM-producenterna, bortsett från de övriga villkoren, sedan domen i det ovannämnda målet Mulder endast har rätt till en särskild referenskvantitet om de rimligen har kunnat förvänta sig att även efter införandet av tilläggsavgiftssystemet för mjölk vara verksamma som mjölkproducenter, kan en sådan referenskvantitet inte definitvt tilldelas en SLOM-producent som inte har för avsikt eller inte klarar att själv producera de tilldelade kvantiteterna utan att det klara och begränsade målet med nämnda rättspraxis åsidosätts.

36 Ansöker den som redan har en ursprunglig referenskvantitet därutöver om en särskild referenskvantitet, skulle den återhållsamma karaktären av den nyss i punkt 35 nämnda målsättningen äventyras, om en sådan mjölkproducent skulle

kunna använda sistnämnda kvantitet på annat sätt än för att öka sin befintliga produktion.

37 Så skulle i synnerhet vara fallet i fråga om en producent som, såsom Hans-Josef Schlebusch, hyr ut sin ursprungliga referenskvantitet, efter att därutöver ha fått en särskild referenskvantitet, i stället för att själv öka produktionen inom sitt jordbruksföretag.

38 Denna tolkning av reglerna om särskilda referenskvantiteter stöds av en fast rättspraxis, enligt vilken en SLOM-producent inte kan förvänta sig att få en kommersiell fördel i form av en särskild referenskvantitet, vilken inte härrör från hans yrkesverksamhet (se till exempel dom av den 22 oktober 1991 i mål C-44/89, Von Deetzen II, REG 1991, s. I-5119, punkt 21). En ekonomisk aktör skulle dock åtminstone indirekt vinna en sådan fördel, om han vid en kumulation av en ursprunglig och en särskild referenskvantitet skulle få producera enbart den särskilda referenskvantiteten själv; detta skulle i synnerhet gälla då denna kvantitet inte ensam kan säkerställa jordbruksföretagets fortsatta lönsamhet, vilket är fallet i målet vid den nationella domstolen, såsom Hans-Josef Schlebusch själv har anfört.

39 Då det är uppenbart att denna tolkning, nämligen att minska den obalans som råder mellan utbud av och efterfrågan på mjölk och mjölkprodukter samt att reducera de strukturella överskott som nämnda obalans medför, stämmer överens med syftet med tilläggsavgiftssystemet för mjölk, kunde en producent som i strid med SLOM-II-regleringen preliminärt hade fått en särskild referenskvantitet inte med rätta förvänta sig att vinna en fördel som måste anses vara oberättigad

genom att använda denna kvantitet till andra syften än för att öka sin befintliga produktion.

40 Av det anförda följer att den omtvistade bestämmelsen skall tolkas mot bakgrund av de principer som styr beviljandet av en särskild referenskvantitet på så sätt att en producent som förfogar över en ursprunglig referenskvantitet och därutöver preliminärt får en särskild referenskvantitet, inte kan få sig tilldelad denna särskilda referenskvantitet definitivt, bortsett från övriga villkor, om han inte själv har använt den för att öka den befintliga mjölkproduktionen vid sitt jordbruksföretag. Så är fallet när en sådan producent hyr ut sin ursprungliga referenskvantitet och endast producerar mjölk på grundval av sin preliminära referenskvantitet.

Rättegångskostnader

41 De kostnader som har förorsakats kommissionen, som har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

— angående den fråga som genom beslut av den 14 maj 1998 har ställts av Bundesfinanzhof — följande dom:

Artikel 3a.3 första meningen i rådets förordning nr 857/84 av den 31 mars 1984 om grundläggande bestämmelser om tillämpningen av avgiften enligt artikel 5*c* i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1639/91 av den 13 juni 1991, skall tolkas mot bakgrund av de principer som styr beviljandet av en särskild referenskvantitet på så sätt att en producent som förfogar över en ursprunglig referenskvantitet och därutöver preliminärt får en särskild referenskvantitet, inte kan få sig tilldelad denna särskilda referenskvantitet definitivt, bortsett från övriga villkor, om han inte själv har använt den för att öka den befintliga mjölkproduktionen vid sitt jordbruksföretag. Så är fallet när en sådan producent hyr ut sin ursprungliga referenskvantitet och endast producerar mjölk på grundval av sin preliminära referenskvantitet.

Schintgen Hirsch Skouris

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 maj 2000.

R. Grass

Justitiesekreterare

R. Schintgen

Ordförande på andra avdelningen